

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα. Ἐπιθεῖται παραστῆναι εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀγαθότητος καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίων καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξέμητος δρ. 25. Τριμήνιος δρ. 15.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλυψάτων γροβὰς διατμ. 50—
 Ἀμερικής δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἐν γέ-
 νει τῶν ἄλλων Κρατῶν ὀσλίνια 10.
 Ἐξέμηνοι καὶ Τριμήνητοι ὀνόλογος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΜ ΤΟ 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
 δρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουθήσεως μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐδρ. Ἐθελίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Μαΐου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 24

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγῶν DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5 (Συνέχεια)

— Δὲ μπορούσα νὰ κάμω ἄλλοιως. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ δὲν ἰδωθήκαμε, ἔκαμα μιὰ βόλτα στὴν Κοχιγκίνα καὶ στὴ Σενεγάλη. Ἐκεῖ στοὺς «κίτρινο», μ' ἀνάφεραν κάποτε στὴν ἡμερησία διαταγὴ γιὰ μιὰ μικροδουλειά. Τότε ὁ λοχαγὸς μου μοῦ εἶπε: «Πεπίνε, θὰ σὲ προσκολληθῶ σ' ἕνα δάσκαλο νὰ σὲ μάθῃ ἀνάγνωσι, κι' ἂν σ' ἕνα μῆνα δὲ μοῦ διαβάξεις νεράκι τὴν ἐφημερίδα, σὲ διώχνω πιά ὡς ἄχρηστο. Ἀπαιτῶ νὰ πᾶρεις γαλόνη. Μὲ κατάλαβες; τὸ ἀπαιτῶ!» Τί νάκανα λοιπόν; Ὁ λοχαγὸς Κασσαῖν δὲ χάριζε κάστανα!

— Ὁ λοχαγὸς Κασσαῖν; ὁ ὀπολοχαγὸς μας στὸ Μπαζέιν;

— Ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ τὸν εἶχα πιά γιὰ σκοτωμένον ἀπὸ τότε.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Μὰ ἀνθρώποι ὅταν κι' αὐτόν, δὲν παθαίνουν ἔτσι εὐκολα. Μὲ δυὸ σφαῖρες καὶ τρεῖς λογχιές, κατάφερε νὰ γλυτώσῃ καὶ, μετὰ τὸν πόλεμο, νὰ τὸς πάλι στὸ λόχο, ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος, μὰ μ' ἕνα γαλόνη παραπάνω.

— Κι' εἶμαι τοποθετημένος στὸ λόχο του κι' ἐγὼ;

— Καὶ βέβαια, στὸ δικό μας. Σὰς περιμένει μάλιστα καὶ χάριξε πολὺ μὲν ἄκουσε τὸ διορισμὸ σας στὴν ἀναφορά. Ἴσως καὶ νὰ σὰς ζήτησε ὁ ἴδιος ἀπ' τὸ διοικητὴ. Τότε καὶ γὼ τοῦ ζήτησα ἀδεία: Λοχαγέ μου, τοῦ εἶπα, θὰ περιμένω ὅλα τὰ τραῖνα αὐριο, καὶ μεθαῦριο ἂν χρειαστῇ, μὰ πάντα ἐγὼ θὰ σὰς τὸν φέρω!

— Ὡστε φύλαξες βάρδια στὸ σταθμό;

— Ἀπὸ χτές, κύριε ἀνθυπολοχαγέ. Καὶ τώρα ποὺ θὰ σὰς πᾶω, — ποῖς τὴ χάρη μου!

— Ἄ, τὸν καλὸ μου τὸν Παρασόλη, τί ὁμορφὴ ἐκπλήξη!.. Καὶ δὲ μεῦ λές, στίς ἀποικίες— τί λένα; πότε θὰ πάμε;

— Γρήγορα, κύριε ἀνθυπολοχαγέ, πολὺ γρήγορα, γιὰτι φαίνεται πὼς ὑπάρχουν κανά. Τὸ κανονικὸ εἶναι νὰ φύγομε σὲ δεκαοχτὼ μῆνες. Μὰ φαίνεται πὼς θὰ φύγομε πολὺ γρηγορότερα...

Ὁ Πεπίνος, ποὺ εἶχε ξαναβρῆ ὅλη τὴν

ἦταν ὁ Μπερτέν, «ὁ παλιὸς» τοῦ Γιώργου καὶ τοῦ Τσάνερ, κι' ἐρχόταν, σύμφωνα μὲ τις παραδόσεις τοῦ Σαλν-Σύρ, «νὰ κάμῃ τὸν πιλότο» στοὺς παλιούς νεοσυλλέκτους του.

Χάρη σ' αὐτόν, οἱ δυὸ φίλοι βρήκαν μεγάλη εὐκολία στὴν ἐκπλήρωση τῶν πρώτων ὑποχρεώσεών των: παρουσιάστηκαν στοὺς συναδέλφους, ἔκαμαν ἐπισκέψεις στοὺς ἀξιωματικούς καὶ στίς κυρίες τους, διᾶλεξαν κατοικία.

— Καλὴν ἀντάμειση, Πεπίνε! εἶπε ὁ Γιώργος σφιγγοντας θερμὰ τὸ χέρι τοῦ λοχία. Θὰ σὲ ἴδῳ αὐριο στὸ στρατόνα, μὰ μὲν ἐγκατασταθῶ, θάρχεσαι νὰ μὲ βλέπης στίτι μου... καὶ συχνά.

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Ὅρεξη νάχετε μόνο καὶ θὰ ξαναθυμηθοῦμε τὰ παλιά καὶ θὰ σὰς φέρω καὶ τὸ μικρὸ μου.

— Τὸ μικρὸ σου! Παντρεύτηκες λοιπόν, Πεπίνε! Καὶ δὲ μοῦ τὸλεγεσ τὴσ ὥρα;

— Θὰ τὸ ἴδῃτε, ἀνθυπολοχαγέ μου. Εἶναι μιὰ ἐκπλήξη.

Μὰ ὁ Γιώργος εἶχε θυμηθῇ τὸν Ἰβάν Μοχίλοσ, ὄρθιο ἀπὸ πίσω του, μὲ τις βολιτσὸς στὰ χέρια.

— Στάσου, Πεπίνε, εἶπε, κάμε μου μιὰ χάρη. Ἀνάλαβε τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί. Εἶναι νεοκαταταγμένος στρατιώτης γιὰ τὸ σύνταγμα μας. Βρῆς τὸν ἐπιλοχία καὶ πῆς του νὰ τὸν τοποθετήσῃ στὸ 14ο λόχο. Θὰ ἤθελα, ἂν εἶναι δυνατό, νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ μου.

— Πολὺ καλὰ, ἀνθυπολοχαγέ μου. Μείνετε ἡσυχος, ἐγὼ θὰ τὸν κανονίσω. Αὐριο κίόλας θὰ τὸν ἔχω ντυμένο τοῦ κουτιοῦ!

— Βάλ' τον σὲ μιὰ διμοῖρρα ποὺ νὰ μὴν ἔχει πολλές ἀγχαρείες καὶ νάχη δεκανέα τῆς προκοπῆς.

— Μὴ σὰς νοιάζει γι' αὐτό, ἀνθυπολοχαγέ μου; θὰ τὸν πάρω στὸ δικό μου τμήμα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τὸν γυμνάσω. Δὲν τὸν θέλετε ἀργότερα γι' ἀκόλουθός σας;

*Ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ νεοροῦ ἀξιωματικοῦ. (Ἔσλ. 186, στ. α')

καλιά του πολυλογία, μὰ ποὺ ἀπὸ τότε ποὺ πήρε τὰ γαλόνια, εἶχε ἀφίσει πολλές δικές του ἐκφράσεις, ἐτοιμαζόταν νὰ πάρει κατήφορο, ὅταν παρουσιάστη' ἕνας ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ 1ου Συντάγματος καὶ, βλέποντας τοὺς νεοφερμένους στὸ σταθμό, διευθύνθηκα πρὸς τὸ μέρος τους.

— "Ακριβώς. Γι' αυτό και μόνο έλλοστε κατατάχτηκε.

— Κι' έκαμε πολύ καλά. Είναι θηριοσωστό αυτό το παλληκάρι. Θα τόν κάμω έγω πρώτης τάξεως δελφινάκι και, κει κάτω στις άποικίες, αξίζει κάτι να χεγε τέτοιον άκόλουθο.

"Αφησε λοιπόν ο Γιώργος το «Μικρό Ρώσο» (έτσι τόν έλεγε άκόμα, μ' έλο παύ ήταν γερός και μεγαλόσωμος σαν Ηρακλής) στις φροντίδες του Παρασόλη και βρήκε πάλι τόν Τσάνερ και τόν Μπερτέν.

Η όποδοχή του συνταγματάρχη ήταν όπως τήν προμηνοσε το ενοϊκό γραμμα. Ο συνταγματάρχης Μανζέν, μικρόσωμος, ζωηρός, νευρικός, έσφιξε θερμά το χέρι του νεαρού αξιωματικού.

Μά πιδ θερμή όποδοχή τούκαμε ο λοχαγός Κασσαίν.

Ο Γιώργος πήγε να σκάση άπ' το σφιχτό άγκάλιασμα του λοχαγού κι' είδε ότι ο αξιωματικός αυτός, που του είχε φανή τόσο ψυχρός και γαλήνιος στις μάχες του 1870, ήταν, στην ιδιωτική του ζωή, καρδιά ζεστή και γεμάτη άνθουσιασμό. Οι τρόποι του είχαν κάτι το μεσημερινό. Είχε όμως κι' αυτό τή δικαιολογία του: ο Κασσαίν ήταν άπ' τήν Τουλούζη.

Διηγήθηκε στο Γιώργο πώς τόν είχαν άφισει για πεθαμμένο έξω άπ' το Μπαζέγγ, πώς τόν περιμάζεψαν και τόν περιποιήθηκαν οι χωρικοί, κι' ύστερα πώς αιχμαλωτίστηκε και φυλακίστηκε στα βόθη της Πρωσίας.

Όταν τέλειωσε ο πόλεμος, έκαμ' ένα γύρο στη Νέα - Καληδονία, έναν άλλο στη Μαρτινίκα. Μά αγαπούσε ξεχωριστά τή Σενεγάλη.

— Έκει είναι τα σπουδαιότερα συμφροντά μας, έλεγε στον Καρδινιάκ. Καί θα προσπαθήσω να πάω, γιά να δω εκεί το φίλο μου λοχαγό Γκαλλιωνί και το δόκτορα Μπαγιόλ.

— Πώς να κάμω, γιά να φύγω και γώ μαζί σας, λοχαγέ μου;

— Θέλετε;

— Μ' έλη μου τή καρδιά. Καί μένα ή Σενεγάλη, το Σουδάν, έλη αυτή ή μυστηριώδικη Άφρική με τραβά, με μαγνητίζει και όσο πιδ γρήγορα θα βρεθώ στις άποικίες, τόσο πιδ γρήγορα θα είμ' εύχαριστημένος στο στάδιό μου. Δέν τόχω σκοπό να περάσω τή ζωή μου στο στρατόνα!

— Αυτό μ' εύχαριστεί πολύ, Καρδινιάκ. Μείνετε ήσυχος, θα τά κανονίσω με το συνταγματάρχη.

Τις πρώτες μέρες, οι δύο νεαροί αξιωματικοί άπασχολήθηκαν με τις άποχερώσεις τους προς τους άρχηγούς και τους συναδέλφους των. Τήν επόμενη βδομάδα έγινε ή αναγνώριση κι' ή παρουσίασή τους στο σύνταγμα.

Η μέρα αυτή είναι άπ' τις άλησμό-

νητες γιά έναν αξιωματικό. Η καρδιά του Γιώργου χτυπούσε δυνατά όταν βρέθηκε, με το σπαθί γυμνό, πλάι στο συνταγματάρχη του. Μπροστά του είχαν παραταχθή εκατόν πενήντα άνδρες, ο 14ος λόχος, άκίνητοι, σε στάση προσοχής, μ' «έφ' έπλου λόγχη».

Χτύπησαν οι σάλπιγγες. Ο συνταγματάρχης έλαβε το λόγο:

— Έπαξιωματικοί, δεκανείς και στρατιώτες! Θ' αναγνωρίσετε τόν άνθυπολοχαγό κ. Γιώργο Καρδινιάκ ως άνώτερό σας και θα του δείξετε τυφή ύπακοή σ' ότι διατάξει, εν όνόματι της πειθαρχίας και των στρατιωτικών κανονισμών!

Και γυρίζοντας προς τόν Καρδινιάκ, τούσφιξε το χέρι. Άπ' τήν ήμέρ' αυτή, ή εξουσία του ήταν πραγματική κι' επισημοποιημένη.

Το ίδιο βράδυ έγινε ή παρουσίασή τους στο σώμα των αξιωματικών. Όλ' οι αξιωματικοί του συντάγματος κάθησαν στο τραπέζι, ενθ' ή στρατιωτική μουσική έπαιζε χαρούμενα κομμάτια. Ο συνταγματάρχης καθόταν στη μέση, κι' είχε τόν Καρδινιάκ δεξιά του και τόν Τσάνερ άριστερά. Οι περισσότεροι είχαν στα στήθη τους διάσημα κι' άστράκια, αναμνήσεις από μακρινές εκστρατείες. Στην αίθουσα, θαρρούσε κανείς πώς άνάσαινε άτμόσφαιρα άποικιακή. Όλ' είχαν ταξιδέψει και πολεμήσει στις τέσσερες γωνίες της γης, κι' άνάμεσά τους οι δύο νεαροί άνθυπολοχαγοί με το λυκό και σχεδόν άμούστακο πρόσωπο; ήταν μία ζωηρή αντίθεση.

Όταν άνοιξαν τή σαμπάνια, ο διοικητής παρουσίασε έπίσημα, σύμφωνα με τους τύπους, τους δύο αξιωματικούς κι' είπε δυο λόγια γιά τή συναδελφοσύνη.

— Η συναδελφοσύνη είναι ή δύναμή μας. Είναι ή δύναμη που συγκρατεί τ' άπειρα κομμάτια του μεγάλου οικοδομήματος, του στρατού. Ατή μās άνακουφίζει μέσα στις δοκιμασίες του σκληρού μας επαγγέλματος, ατή δίνει το παράδειγμα στους στρατιώτες. Ατή μās δίνει θάρρος κι' έλπίδα μέσα στις μακρινές άποικίες. Νεαροί συναδέλφοι, καλώς μās ήλθατε στη μεγάλη μας οικογένεια!

Άπ' τήν άλλη μέρα ο Γιώργος κι' ο Τσάνερ άνέλαβαν όπηρεσία. Πήγαν πρώτη φορά στους θαλάμους των στρατιωτών τους. Άρχζαν να γνωρίζουν τις «διμοιρίες» τους.

Πρέπει να χε ζήσει κανείς στρατιωτική ζωή, γιά να καταλάβει τί σημαίνει γιά έναν όπολοχαγό ή άνθυπολοχαγό ή φρόση «ή διμοιρία μου». Οι έξήντα ή έβδομήντα άνδρες της διμοιρίας είναι δικό του. Τους έχει σαν παιδιά του. Όφελει να τους προσέχει,

να τους δδηγει, γιατί είν' υπεύθυνος γ' αυτούς. Ο Γιώργος άπέρωως έλες του τις προσπάθειες στη μόρφωση και στη διαπαιδαγώγηση των στρατιωτών του. Σε δυο μήνες τόν είχαν αγαπήσει μ' έλη τους τήν καρδιά.

Γιά νάμαστε δίκαιοι, πρέπει να προσθέσουμε πώς στο άποτέλεσμα αυτό είχε συντελέσει κι' ο Πεπίνος. Αυτός διηγόταν στους συναδέλφους του τα κατορθώματα του άρχηγού τους, όταν ήταν έθελοντής στη Γαλάζια Μεσαρία του Σεδάν, και τους τόν παράσταινε γιά πρότυπο άρχηγού.

Ο Πεπίνος είχε δαχτή πολύ πρόθυμα τήν πρόσκληση που τούχε κάμει ο Καρδινιάκ. Τήν πρώτη φορά πήγε στο δωμάτιο του αξιωματικού του έθιμοτυπικά: πατούσε με προσοχή πάνω στο χαλί και καθόταν στην άκρη της καρέκλας του. Μά τή δεύτερη φορά, μπήκε μ' ένα βρος μυστηριώδικο, ξανάκλεισε τήν πόρτα κι' είπε σιγανά:

— Άνθυπολοχαγέ μου, σās είπα τις προάλλες πώς θα σās έφερνα το μικρό μου... Άν επιτρέπετε...

— Άχοός εκεί αν το επιτρέπω! Έπρεπε να τ'χεις φέρι κιόλας. Θέλω να το ιδώ έπί τέλους αυτό το περίφημο «μικρό σου».

— Έκει είναι, πίσω άπ' τήν πόρτα, είπε ο Πεπίνος. Πάω να το φωνάξω... Είναι ντροπαλό άκίμα, μά σās βεβαιώνω πώς είν' άδύνατο να το κάμπετε να κοκκινίση.

— Καλέ τί μου φέλνεις εκεί;

Κι' ο Γιώργος άρχισε να βάζη στο νού του ένα σωρό παράξενες ύποθέσεις, όταν ο Πεπίνος άνοιξε τήν πόρτα και φώναξε:

— Μπάμπα, έλα μέσα!

Και στην πόρτα φάνηκ' ένα μικρό άραπάκι, ως έννιά χρόνια, κατάμαυρο, με πλατειά άνοιχτά αυτιά και δυο μεγάλα ξαφνιασμένα μάτια.

— Αυτό είναι το μικρό σου; φώναξε ο Γιώργος σαστισμένος.

Μά ο Μπάμπας στο μεταξύ είχε σταθή προσοχή και χαιρετούσε στρατιωτικά με μία χαριτωμένη άδεισιότητα. Έσταρα πήγε και κάλλησε πίσω άπ' τόν Πεπίνο, σαν πίσω άπ' το φυσικό του προστάτη.

Ήταν νόστιμος μέσα στη στολή του, που τήν είχαν εφαρμόσει στο σωματάκι του. Ένα μόνο του έλειπαν, τα παπούτσιαι! Γιατί ο Μπάμπας περπατούσε ευπόλιτος κι' αυτό το χαρακτηριστικό τόν έκανε άκόμα πιδ άστειό.

— Δέ μου λές, Παρασόλη, γιατί δέν του παίρνεις κι' ένα ζευγάρι παπουτσιάκια;

— Το μόνο που δέν είναι βολετό, άνθυπολοχαγέ μου. Πολέμησα, μά του κάκου. Ντρέπομαι και τόν κόσμο, με περνον γιά έξηνταδελόνη όταν το βλέ-

που να γυρίζε ευπόλιτο χειμόνα-καλοκαίρι. Άλλά τί να κάμω, δέν μπορεί να τά συνειθίσαι. Τα πόδια του είναι πλατειά και τα δάχτυλά του άνοιχτά, σα να μουντζώνη το χώμα. Όταν του φόρεσα παπούτσια, έκλαιγε έλη μέρα. Το λυπήθηκε ή καρδιά μου και τ'άφησα λεύτερο. Πάλι καλά που συνήθισε και τά ρούχα. Για φανταστήτε το να γύριζε γυμνό στους δρόμους του Χερδούργου;

— Άπό που είναι;

— Ά, είν' ιστορία δλάκερη! Σās είπα πώς πάν δυο χρόνια που ήμουν στη Σενεγάλη. Είχαμε προχωρήσει ως το Μπαμπαρα, όπου έχουν βασιλιά τόν Άμαδού, έναν σκληρόν άράπη, που βασανίζει το λαό του. Όταν γυρίσαμε με μονόξυλα άπ' τή Σενεγάλη, είδαμε στην έχθη ένα χωριουδάκι που τούχαν βάλει φωτιά. Βγήκαμ' έξω. Πτώματα άνδρων και γυναικών παντού. Μία συμμορία μαύρων πειρατών του Σουδάν είχαν κάνει άραπήν δούλων. Σκότωσαν εκείνους που άντιστάθηκαν κι' εκείνους που δέν αξίζαν γιά πούλημα, και πήραν τους άλλους μαζί τους. Ο άμοιρος αυτός μικρούλης ήταν κρυμμένος μέσα σ' ένα άσκι γεμάτο φουινκόλαδο. Έβρω και γώ πώς τάχε καταφέρει; Τόν βρήκαμε και τόν έβγαλα έξω έγω, σα λαδωμένο ποντικάκι!

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΕΛΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΥΚΟΣ

Πεδνα κι' ελατα ζούσαν αγαπημένα στο δάσος. Ο ήλιος κι' ή βροχή, τα μόνα πράγματα που τους χρειαζόνταν, ήταν τόσο άφθονα!..

Μά να δυο γείτονες, ένας ελατος κ' ένας πεύκος, τάραζαν κάθε μέρα με τις φιλονεικίες τους τήν ήσυχία του δάσους. Ήσουνερίζονταν πούος θα περάση τόν άλλον στο ύψος. Καί μάλιστα τήν άνοιξη που οι χυμοί βράζουσε μέσα τους, ο πεύκος έμούγκριζε σα θηριο, όταν φυσούσ' άέρας, και ο ελατος σφύριζε σα φεΐδι.

Και τεντωνόταν δλόδια προς τα επάνω ο ελατος και στριφογύριζε έδω κι' εκεί ο πεύκος, γιά να τόν φτάση. Καί γινότανε ο ελατος ίσιος και ο πεύκος έστραβός.

Στο τέλος ο ελατος βρέθηκε πολύ ψηλά και ο πεύκος τόν κοιτάζε από χαμηλά με φθόνο.

Όταν ο ήλιος το πρωί έξχυνε τις χρυσές ακτίνες του άπάνω στο δάσος, πρώτος ο ελατος δεχότανε τις θωπέες του κι' έσκέπαζε τόν πεύκο με τή σκιά του. Καί όταν ο άπτός κουρασμένος γύριζε άπάνω άπ' το δάσος, τόν ελατο διάλεγε γιά θρόνο του να καθήση. Κ' έσεις περήφανος τή κορφή του ο ελατος στην αύρα του βουνού.

Και ήρθαν μία μέρα ευλοκόποι στο δάσος με τα βαρειά τσεκούρια τους και στάθηκαν κοντά στον ελατο και τόν πεύκο. Έκοίταζαν τόν πεύκο και είπαν «στραβόξυλο».

Έκοίταζαν τόν ελατο και είπαν «ώρατο κατάρτι».

Και γάλα, γκούπ, άσπλαχνα έκοψαν τόν ελατο.

Όταν ξεπλώθηκε φαρδύς πλατύς στο χώμα σαν σκοτωμένο παλληκάρι, άνοιξε το διάστημα και άνέπνευσε ο πεύκος. Καί λέγει στον ελατο με χαϊρεκακία: «Βλέπεις ότι τα στραβόξυλα ζούν περισσότερο από τα ίσια;» — «Ναι, τού είπε ξεφυχώντας ο ελατος, άλλ' έγω και πεθαμένος, θα είμαι ζωντανός. Θα σχίζω περήφανος και δλόιος τα πέλαγα, ενώ σ' θα τελειώσης άδοξα τή

ζωή σου σε καμιά γωνιά χωρικού» Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΕΓΓΑΡΟΒΡΑΔΙΑ

Στης λίμνης τάρουρο νερό, Ένα ποτάμι άπ' τή Σελήνη Χρυσάφι όλη τή νύχτα χύνει. Στης λίμνης τάρουρο νερό Ένα ποτάμι άπ' τή Σελήνη

Κι' έστεις στο ογουρό κλαδι Τόσο σμαράγδι το φεγγάρι, Που μεθυσμένο τραγουδεί Τ' άηδόνι πάνω στο κλωνάρι, Πόχει σμαράγδι άπ' το φεγγάρι.

Κι' ως ένα δάκρυ λαγαρό, Ένα του όπάλι στην ψυχή μου, Το πιδ λαμπρό πιδ αστραφτερό, Σάν ένα δάκρυ λαγαρό, Κώλησ' άγάλι στη ψυχή μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ε. (Συνέχεια)

«— Ναι, της άποκηθήκε ο μπαμπάς' αλλά θάφτισε έμένα να κάνω όπως έέρω, γιατί αν τα βάλης τώρα και τα δυο περιστέρια μαζί θα τσακωθούν.»

Η Μαρίτσα δέν μίλησε πιδ και περιμένε να ιδή πώς θάκανε ο μπαμπάς της. Απτός τότε πήρε το κλουβί και το κρέμασε άπέξω, πλάι στο άλλο. Τα δυο περιστέρια πρώτα κοιτάχτηκαν. Έπειτα άρχισαν να φτερουγίζουν και να κάνουν τ'ένα στάλλο, φίλικά νεύματα με το κεφάλι.

«— Είμαι βέβαιη πώς θέλουν να ναι μαζί, είπε ή Μαρίτσα. Κοιτάξέ τα πώς κάνουν, μπαμπά! — Όχι, είπε ο μπαμπάς θα τ'άχωμε άκόμα δυο-τρεις μέρες χωριστά. — Μά... πούος χτυπή έτσι;» ρώτησε ος λίγο ή Μαρίτσα.

Ήταν ο μπαμπάς' Αντώνης, ο μαραγκός, άνεβαομένος σε μία σκάλα, και κάρφωνε κάτι στον τοίχο. Ένα όραίο εύλογο σπιτάκι πάλι. Μά γιά πούος ήταν αυτό;

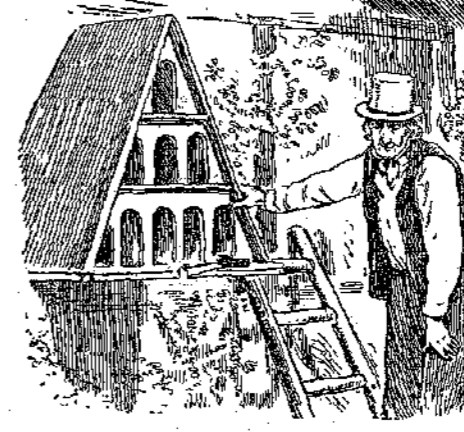
Η Μαρίτσα δέν μπορούσε να καταλάβη. Για τόν Ζωηρό; Ήταν πολύ ψηλά. Όσο κι' αν τηδούσε, δε θα τ'όφτανε. Έπειτα, γιά το Ζωηρό, θάρκουσε μία πόρτα μεγάλη' ενθ' το σπιτάκι εκείνο είχε πολλές μικρές: μία άπάνω, τρεις στη μέση και πέντε κάτω! Μά ούτε οι κόττες δέν θα μπορούσαν να πετάξουν τόσο ψηλά. Καλέ, το σπιτάκι αυτό μ'ην ήταν γιά τα περιστέρια;

Επιτέλους ο μπαμπάς' Αντώνης της τ'ομολόγησε: «— Ναι, είναι περιστερομάνας!»

«— Ά, τί όραία που θάναυ κεί-πάνω τα περιστερόμα μου! φώναξε με χαρά ή Μαρίτσα. Φτάνει να μη μαλώνουν. Μά πώς, άλήθεια, θα τους βάζωμε φαι; — Θα τους χίχτετε κοιδάρι κάτω, στο δρομαλάκι, άποκηθήκε ο μαραγκός, κι' αυτά θα κατεβαίνουν να τρώνε, και να πίνουν και νερό. — Ά, τί καλά!»

Έτσι, άπ' δυο-τρεις μέρες, ο μπαμπάς πήρε τή σκάλα κι' άνέβασε τα δυο περιστέρια στον περιστερομάνα. Τα έβαλε σε μία φωλιά στρωμένη με άχυρο και ύστερα σκέπασε τις πόρτες μ' ένα δίχτυ. Γιατί άλλωστώς τα περιστέρια θάρφεναν κι' ίσως δέν θα τά ξανάβλεπαν πιδ. Μά ύστερα από μία έβδομάδα, άπ' ουνήδίζαν τόν περιστερομάνα τους, το δίχτυ θάρφαινε. Κι' εκείνα θα κατεβαίαν μόνο γιά να τρώνε και να πίνουν και πάλι θάνέβαιαν στο σπιτάκι τους.

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΜΙΝΟΥ

5.

ΔΕΗΣΗ

Στά κόμματα Ισότητος χορό
ή μπόρα ή αναγελάστρα
και τα κυλάει στα Τάρταρα
και τα σπρώνει ως τάστρα.
Μά πέρα, βλέποντας θολά
τόν ουρανό που ασφράφτει,
σκαρποκοπιούντα άμύλητα
τά γονικά του καύτη.

6.

ΣΕ ΤΑΦΟ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΦΗΒΟΥ

Για νέα ζωή, ώραις νεκρό,
με θλιβερά παιχνίδια
του κάκου δέ σ' εστόλισαν
της μάννας σου τα χέρια.
Κι' αν σύ για πάντα πέθανες,
μέ τούτα τα στολίδια,
ή αρχαία τέχνη εναόλη
κρηφρανή κι' άκόρνια.

ΧΑΡΙΑΣΣΕ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΛΗΨΕΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Αγαπητοί μου,

Ι ρόλο, τι φοβερό
ρόλο παίζουμε στη
ζωή μας αυτές οι
πρόληψες και οι
δεισιδαιμονίες! Κι'
ό πιο θετικός, ό
πιο φωτισμένος, ό
πιο άφοβος άν-
θρωπος τις φοβάται καμιά φορά χω-
ρίς να θέλη. Είναι ψέμματα, λέει μ'
αν είν' αλήθεια;... Κι' ενώ θέλει να
κάμει κάτι τι, διστάζει. Έτσι και μια
φίλη μας, που φαίνεται κοπέλλα σωστή
και μυαλωμένη. Θέλησε να φυτέψει
μια καρυδιά. Την έμποδισαν όμως λέ-
γοντάς της πως άμα ή καρυδιά θα με-
γάλωνε και θα την έφτανε στο μπόδι,
αυτή που τη φύτεψε με τα χέρια της,
θα πέθαινε! Γιατί υπάρχει μια τέτοια
πρόληψη. Ο λαός πιστεύει πως όσοι
φυτέψανε καρυδιές, πέθαναν άμα το
δέντρο έγινε ψηλό σαν κι αυτούς. Ξένο,
σέ δυό ή σέ τρία χρόνια. Όσοτε καρυ-
διές δεν πρέπει να φυτεύουν παρά μό-
νο γέροι ή γριές, άπάνω από έκατό
χρονών. Και πάλι όταν δεν έχουν κι'
αυτοί την επιθυμία να ζήσουν μερικά
χρόνια ακόμα, όταν χαρτάσανε πιά τη
ζωή και δεν ποθούν άλλο άπ' τ'ό θά-
νατο!

Δοιπόν, ή φίλη μας βρέθηκ' εύθους
σέ άμμηχανία μεγάλη: Να φυτέψει την
καρυδιά ή, για καλό και για κακό, να
παρατήρησι την ιδέα; Άπ' όσους ρωτού-
σε, άλλοι της έλεγαν: «μή, για τ'ό
θεό!», άλλοι την κορόιδευαν: «δέ
ντρέπεσαι, γραμματισμένη έσύ, να πι-
σταύεις τέτ-τια κροφάλα;» κι' άλλοι
κουνοσαν τ'ό κεφάλι με άμφιβολία:

«μη! ξέρει κανείς τί γίνεται;» Κι' Ισα-
ισα ή άμφιβολία αυτή αναστάτωνε τη
φίλη μας. Η λογική της, ή γνώση
της, της έλεγε πως ήταν ψέμματα, πως
καμιά σχέση δε μπορεί να υπάρχει
μεταξύ καρυδιάς, αναστήματός της και
ζωής της. Πώς, γιατί, από τί, θα πέ-
θαινε αυτή, άμα την έφτανε στο βήφος
μια καρυδιά; Άδύνατο! Για να γίνεται
τέτοιο πράγμα, θα έπρεπε να υπάρχει
κάποια φυσική αιτία, γνωστή στην
Έπιστήμη. Μά τέτοια δεν ξέρουν οι
άνθρωποι καμιά, ούτε οι σοφοί, ούτε
οι άσοφοι. Ναί! αν υπάρχει ζυος χω-
ρίς να την ξέρουν; Άν είναι κι' αυτό
έν' άπό τα τόσα μυστήρια του κόσμου;
Για να τ'ό παρατηρήσει ό λαός και να
τ'ό λέη, θα πη πως γίνεται, ή τουλάχισ-
στο πως έγεινε πολλές φορές. Άδιά-
φορο αν δεν ξέρει κανείς τη φυσική
αιτία. Φθάνει που είναι μια υπερφυσι-
κή!

Κι' ή φίλη μας, μη ξέροντας τί να
κάμει, ρώτησε τη Διάπλασι. Η Διά-
πλασι τότε της άποκρίθηκε όρθά-κο-
φτά: «Αυτά όλα είναι ψέμματα! Φύ-
τεψε άφοβα την καρυδιά σου.» Έ, β-
στερ' άπό τέτοια άπάντηση, είμαι βέ-
βαιος πως ή φίλη μας, άδίσταχτα πιά,
και γελώντας μάλιστα με την άνοησία
του κόσμου και με τόν πρώτο διασταγ-
μό της, φύτεψε την καρυδιά που πο-
θούσε. Μ' άκόμα πιο βέβαιος είμαι
πως... δε θα πέθανη την ήμέρα που ή
κορφή της νιός καρυδιάς θα έρθει
Ισα-ισα με τ'ό κεφάλι της. Και ξέ-
ρετε γιατί; Γιατί ή φίλη μας δε θάχη
πιά αυτή την ιδέα, αυτή την υποψία
τελος πάντων. Της την έδωκε ή Διά-
πλασι με την άπάντησή της. Και τ'ά
παιδιά έχουν πεποίθησι στη Διάπλα-
σί τους. Όταν τους μιλά έτσι όρθά-κο-
φτά, την πιστεύουν. Αυτή έφα, τε-
λειώσε!

Τί θα γινόταν όμως, αν ή φίλη μας
φύτεψε την καρυδιά της χωρίς βλη αυ-
τή την πεποίθησι; αν δηλαδή της έ-
μενε άκόμα και κάποια άμφιβολία μήν
είναι αλήθεια αυτό που λέει ό λαός;
Ά, τότε δεν ξέρω τίποτα! Γιατί σέ
τέτοιες περιστασεις, ή ιδέα είναι μεγάλο
πράγμα. Μπορεί να πάθη κανείς με
την ιδέα. Αυτό δά τ'ό ξέρουν βλοι.
Ούτε είναι κανένα υπερφυσικό ή καλή
ή κακή επίδραση της ιδέας. Έπιηρέα-
ζει την ψυχή κι' ή ψυχή έπιηρέαζει τ'ό
σώμα. Μπορεί να πάθη κανείς μιάν άρ-
ρώστια, άμα βάλει στο νού του πως
την έχει. Η να γιαιτραυθη άπό άλλη
με την πεποίθησή του σ' ένα γιαιτρό ή
σ' ένα γιαιτρούκι. Κι' ό μεγάλος φόβος,
κι' ή μεγάλη άποθυμία, — δυό ιδέες αυ-
τές, — πολλές φορές είχαν αποτελέ-
σματα όλικά, πραγματικά κι' όλέθηρια.
Σ' τις έπιδημίες, πλήθος άνθρωποι πε-
θαίνουν άπ' τ'ό φόβο, που έξασθενεί τόν

όργανισμό και τόν κάνει πιο ευπρόσβλη-
το από τ'ό μικρόδιο ή τ'ό μόλυσμα. Και
τ'ό Μεσαίωνα, ως και πληγές καταφέρ-
ναν να νοίγουν στο σώμα τους μερικοί έκ-
στατικοί θρησκόληπτοι, με τη μεγάλη
επιθυμία που είχαν να ποκτήσουν τις
πέντε πληγές τού Χριστού! (*)

Έτσι και για να φυτέψει κανείς μια
καρυδιά και να μην κινδυνέψει να πε-
θάνη όταν τ'ό δέντρο θα φθάση τ'ό μπόδι
του, πρέπει ή να μην ξέρη καθόλου πως
υπάρχει μια τέτοια πρόληψη ή, αν τ'ό
ξέρη, ναχη άκλόνητη την πεποίθησι
πως είναι ψέμμα. Άλλοίωτικα, μπο-
ρεί να την πάθει με την ιδέα. Φαντα-
στήτε άξαφνα κάποιον που να φύτεψε
μια καρυδιά με την άμφιβολία πως μπο-
ρεί να προποίμασε έτσι και τόν τάφο
του. Ο άνθρωπος αυτός μαθαίνει μια
μέρα πως πέθανε ένας γείτονάς του,
φυτευτής έπίσης καρυδιάς που τόν
έφτανε στο μπόδι. Θα πη τότε είναι
σύμπτωση; Όχι βέβαια! Η άμφιβο-
λία του θα γίνη άμέσως πεποίθησι.
Θά πιστέψει την πρόληψη όλόψυχα.
Και θά ναι βέβαιος, βεβαίωτος, πως
την ήμέρα που θα τόν φτάση κι' ή δική
του καρυδιά, θα πέθανη κι' αυτός. Και
καλά αν είν' άκόμα έχει και μπορεί
να την ξεφυτέψει, να την καταστρέψει.
Άμ' αν λείπει; αν ή καρυδιά του με-
γαλώνη και ψηλώνη άλλο, μακριά;
Ο πιο τρελός φόβος θα τόν κυριέψει.
Θά μετρή, θα λογαριάσει, θα περιμένη
με άγωνία. Και καθόλου άπίθανο, άρ-
ρωσταίνοντας κατά σύμπτωση μια μέρα,
να πη: «Πάει, ή καρυδιά θά μ' έφτανε,
θα πέθανω!» Έ, άρκει αυτό για να κάνη
επικίνδυνη την πιο άσήμαντη άρρώστια.
Και να πέθανη ό άνθρωπος με την ιδέα
πως ήρθε τ'ό πλήρωμα του χρόνου. Άδιά-
φορο αν ή καρυδιά του, — άς υποθέσουμε,
— είχε ξεραθεί προ πολλού. Όταν θα τ'ό
μάθουν, θά ναι άργά για να τ'ό τ'ό
πούν...

Πόσα τέτοια δεν έγειναν στον κόσμο
άπ' αυτές τις πρόληψες και τις δεισιδαι-
μονίες του λαού! Άλλά ό μόνος τρόπος
για να ξεφεύγη κανείς τη φοβερή
τους επίδραση και να γλυτώνη σέ μια
περίσταση, άπ' αυτές που ή ζωή παρου-
σιάζει συχνά, είναι να μην πιστεύη άπ'
αυτά τ'ό ελάχιστο. Και να ναι τ'όση ή
πεποίθησή του, που καμιά σύμπτωση
να μη την κλονίσει.

Δες άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

(*) Στίγματα τ'ό έλεφαν. Κι' ήταν πέντε,
άπό δυό στις παλάμες και στούς παρ'ους
κι' ένα στην πλευρά, — οι τέτοιοι ζών ήσαν
δηλαδή και της λογικής. Παρουσιάζονταν στο
σώμα αυτών των θρησκόληπτων, γυναικών
προποίτων, πρώτα σαν άπλά κοκκινάδια, που
δεν ένοιγαν κι' αλευρώσαν αληθινά. Κι' αυτό
μόνο με την ιδέα. Παρακαλούσαν με ισχυρό
πόθο και πίστη τ'ό Χριστό, να τ'όσες καρυ-
διές αυτά τα στίγματα διαρκώς είχαν τ'ό νού τους
έκαι! και ό τ'ό θαύματος! — Φ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ ΣΟΛΟΜΒΕ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ήταν γαιτονίες στην πόλη όπου ποτέ
δεν είχε πάσει ό Γεροθώμας, γιατί ή-
ταν πολύ μακριά και τ'ά γεροντικά του
πόδια δε βαστούσαν για μεγάλες έκδρο-
μές. Άλλά τί με τούτο; Άν μπορούσε
να μαζέψει έχει λεπτά για τ'ό φόρεμα
της Μαρίας του μια όρ' άρχότερα,
μετά χαράς θάκανε κι' αυτό τόν κόπο.
Αποφάσισε λοιπόν να δακμάσει. Τι
έκανε;

Και πήγε...
Τ'ό βράδυ, όταν γύρισε, ήταν κατά-
κοπος. Κι' ενώ πάντα καθόταν και κάτι
έλεγε, εκείνη τη βραδιά ξαπλώθηκε
άμέσως. Η Μάρια που τόν είδε έτσι,
άνησούχη:

— Έίστε πολύ κουρασμένος άπόψε,
πατέρα; τόν ρώτησε.

Γιατί ή μικρή δεν ήξερε
πως ό γέρος είχε κάνει τό-
σο όρόμο για άγάπη της.
Ούτε πως όταν αυτή κοι-
μόταν, εκείνος άγρυπνούσε
κάνοντας μύλους, για ναχη
άρκετους να πουλή. Πάσει
ό καιρός που τ'ό έφθαναν
δσα κέρδιζε κι' ήταν εύτυ-
χισμένος όταν είχε να φάη
για δυό μέρες!

— Ναί, παιδί μου, άπο-
κρίθηκε στην κόρη του' δεν
ξέρω κι' έγώ γιατί κουρά-
στηκα και νύσταξα τόσο
άπόψε...

Δεν της έλεγε, βλέπετε,
τίποτα. Κρυφά μεγάλωνε
τ'ό κομπδεμά του. Και τώρα έσπαζε
τ'ό κεφάλι του για να βρη με τί άφορ-
μή, με τί εύκαιρία, ή να πούμε καλύτε-
ρα, με τί πρόφαση θάγοραζε ένα και-
νούργιο φόρεμα για τ'ή Μάρια. Έτσι,
σά καλά-καθούμενα, δεν πήγαινε.

Άλλά δεν βασανίστηκε πολύ. Για καλή
του τύχη, ένα μαγιάτικο πρωί, πήγε
ή Πετρούλα και τ'ό είπε πως πάντρευε
την άνεψιά της και τόν προσκαλούσε
σέ γάμο με τ'ή Μάρια. Τι καλύτερη
εύκαιρία ή πρόφαση; Ένας γάμος!
Παραγγελά να τόν ειχε!

Γεμάτος χαρά, ό Γεροθώμας εύχαρι-
στησε την Πετρούλα για τ'ήν πρόσκλη-
ση κι' έτρεξε στής κυρίας Φανής.

— Αυτό κι' αυτό μου συμβαίνει, κυ-
ρία μου, της ειπε. Δάξα σοι ό Θεός,
έγω λίγα λεπτά στη μπάνια. Μ' αυτά
θέλω ναγοράσω ένα καλό φόρεμα της
Μαρίας μου... για τ'ό γάμο. Δεν πρέπει;

Η κυρία Φανή άναγνώρισε τ'ήν
άνάγκη και συγκινήθηκε πολύ. Λογά-
ριασε τ'ά λεπτά του Γεροθώμα και βρη-
χε πως όχι μόνο ένα φουστάνι μπο-

ρούσε ναγοράση μ' αυτά, άλλα δά-
κερη φορεσιά. Έιπε πως αυτή θα τ'ά
εφρόντιζε όλα. Και τ'ήν άλλη μέρα,
που ξαναπήγε ό Γεροθώμας με τ'ή Μα-
ρία, τ'ό παρουσίασε ένα μεγάλο κου-
τι και τόν παρακάλεσε να τ'ό ανοίξη
μονάχος του.

Ο Γεροθώμας κατάλαβε. Κι' άρχισε
νανοίγη τ'ό κουτί χαμαγελώντας για τ'ή
χαρά που θα προξενούσε στη Μάρια
του τ'ό περιεχόμενο.

Η Μάρια, άνδιση, έδλεπε με προ-
σοχή και περιέργεια. Τι να ειχε μέσα
κείνο τ'ό κουτί; Και διατί ή κυρία Φα-
νή τ'όδωσε τ'ό Γεροθώμα να τ'ανοίξη;...
Τότε της πέρασε ή ιδέα πως κάτι θά-
ταν γι' αυτή. Φανταστήτε όμως τ'ή
χαρά της όταν τ'ό κουτί άνοιξε κι' είδε
τ'ό Γεροθώμα να βγάξη από μέσα ένα
όμορφο περκάλι με σειρές άσπρες και
τριανταφυλλίες, ένα κομψότατο άσπρο
σκουφάκι με κορδέλλα τριανταφυλλιά,
ένα ζευγάρι άσπρες κάλτσες κι' ένα

Τι όμορφο φορεματάκι! (Σελ. 189 στ. β')

ζευγάρι γοβάκια κατακίνουρα!

Η χαρά της Μαρίας μεγάλωσε
όταν έμαθε πως όχι μόνο δική της
ήταν όλα εκείνα τ'ά ώραία πράγματα,
άλλά και πως θα τ'ά φορούσε για πρ'ώ-
τη φορά σ' ένα γάμο. Γέλασε, έκλαψε,
χαροπήδησε, φίλησε τ'ό περκάλι και τις
κορδέλες κι' έπειτα δρμησε στην άγκα-
λιά τ'ό Γεροθώμα που ειχε τραβηχτή
στην άκρη και παρακολουθούσε τ'ή
σκηνή κι' αυτός δακρυσμένος. Μά τ'ήν
αλήθεια, κανέναν δεν θα μπορούσε να
πή, αν εκείνη τ'ήν ώρα ή Μάρια χαι-
ρόταν περισσότερο άπό τ'ό γέρο της!

— Ά, τί όμορφο φορεματάκι! τί
ώραία φορεσιά! Έλεγε και ξανάλεγε ή
μικρή.

— Σάν άγγελάκι θα είσαι στο γάμο!
της άπαντούσε ό Γεροθώμας.

Σέ λίγο, αυτός έφυγε για να που-
λήση τ'όσες μύλους του κι' ή κυρία
Φανή έκοψε τ'ό φόρεμα και τ'όδωσε
της Μαρίας να τ'ό ράψει. Περιττό τώρα
να σάς πω πως ποτέ ή μικρή δεν έρα-
ψε κάτι πιο καλά και πιο γρήγορα!

Η κυρία Φανή τ'ήν κοίταζε που έρ-
γαζόταν με τόση προθυμία, άλλα δεν
της έλεγε τίποτα, δεν τ'ήν επαινούσε
καθόλου. Γιατί από μέσα της αισθανό-
ταν τώρα κάποια άνησυχία.

Για τί άραγε;

Γιατί έδλεπε πως ή Μάρια ειχε ένα
ελάττωμα: Άγαπούσε να στολιέται
και συχνά έδλεπε στόν καθρέφτη. Δη-
λαδή όπου κι' αν έδλεπε καθρέφτη,
δεν μπορούσε να μη σταθή λίγο να
καμαρώση τ'ό προσωπάκι της. Και τώρα
έγραβε τόσο πρόθυμα για να στολιστή!
Άφίνω δά τ'ήν τρελή χαρά που τ'ήν
έπιασε όταν είδε κείνα τ'ά λούσα και
τ'ά στολίδια...

Μά ήταν τάχα σπουδαίο αυτό τ'ό
ελάττωμα της Μαρίας; Έ, όχι και
τόσο. Και πρώτα-πρώτα τ'ήν έκανε να
προσέχη τ'ά φορεματά της — τ'ά φτωχά
έκείνα άποφορά, — να μην τ'ά λερώνη,
να μην τ'ά σχίσει. Έπειτα ήταν νοικο-
κυρά σ' όλα της, ταχτική, προσεκτική,

επιδέξια. Δεν έμοιαζε με τ'ά
κορίτσια εκείνα που θέλουν
να καλοντύονται, να στο-
λιζονται και δεν τ'ά μέλει
για τίποτ' άλλο' δεν έμοια-
ζε με τ'ά τριπέλικα κι' ά-
νοικοκύρευτα κορίτσια που
και τ'ά λούσα τους άκόμα
θέλουν να τ'ά βρίσκουν έτοι-
μα. Η Μάρια ειχε μάθει
άπό τ'ήν κυρά-Παύλαινα να
στρώνη τ'ά κρεβάτια, να
σαρώνη, να ξεσκονίσει, να
καθαρίσει τ'ά έπιπλα, να
σφουγγαρίσει. Και τί ώραία
που τ'άκανε όλ' αυτά! Κι' ό
Γεροθώμας έλεγε:

— Άμ' αυτό τ'ό κορι-
τσάκι είναι γεννημένο για νοικοκυριά.

Έγώ τ'ό κατάλαβα άπό τ'ήν ήμέρα που
έπλυσε τ'ά τζάμια σ'άλλο μας σπίτι.

(Στ'άλλο σπίτι... Δεν έλεγε καλύτε-
τερα στην άλλη τρύπα; Κι' αλήθεια,
ό Γεροθώμας κοκκίνιζε άπό τ'ήν τροπή
όταν συλλογιόταν σέ τί τρύπα καθόταν
πρώτα και πως μπορούσε να κοιμάται
κει-μέσα. Ένώ τώρα ειχε μια καμα-
ρούλα φωτεινή, εδάερη, καθαρότατη,
και τ'ήν καλή συντροφιά της Μαρίας.

Για όλ' αυτά, ή κυρία Φανή δεν
βρήκε και τόσο σπουδαίο ελάττωμα
τ'ή φιλαρέσκεια της Μαρίας.
(Ακολουθεί)

Ρ Η Τ Α
48.

Όταν τύχη να θυμώσης
— Κι' ό θυμός κανών ιτητή.
Σάπιασε ός τ'ήν άλλη αυγή.
Άν αυτό τ'ό καιροθύσας,
Μ' ό στή νύχτα θα πινίγη
Η μεγάλη σου ή όργη
Κι' έτσι δε θα μετανοήσης.
CHEF

